

[Grethe Fenger Møller]

Så siger arbejdsministeren, at det er rigtigt, at der i dette lovforslag både er godt og skidt, og sådan er det jo også i livets forhold: der er både noget positivt og noget negativt. Jeg vil til enhver tid være parat til at tage en diskussion med arbejdsministeren om livets forhold. Det er dog ikke sikkert, at folketingets talerstol er det rette forum til en sådan diskussion, men vi kan måske finde et andet forum.

Så siger arbejdsministeren, at det ikke kan nytte noget, at vi her i 1980'erne tror, at vi hele tiden kan gå og spise sukkergodt. Nej, det gør arbejdsministeren altså nu. Men man ikke arbejdsministerens problem er, at han gennem tiden har spist for meget sukkergodt? Og at han, hvis han havde ikke alene lyttet til, men også hørt efter, hvad det konservative folkeparti havde sagt til ham, havde spist noget mindre sukkergodt, dengang vi havde de såkaldte gode tider, og havde fulgt vores råd. Nu er arbejdsministeren i stedet for kommet i en situation, hvor han har et meget stort behov for at komme på en kulhydratfattig kur, og det er faktisk arbejdsministerens egen skyld, men han kunne jo prøve på at rette op på det.

Lawaetz (FP):

Jeg kan se, at udtrykket »sukker godt«, som jeg brugte i mit første indlæg, er et ganske nyttigt ord, for det har man nu brugt en halv snes gange.

Til hr. Kaj Poulsen vil jeg gerne sige, at jeg helt klart udtrykte, hvad jeg egentlig mente. Jeg mente, at tiden vel var inde til at forkæle dem, der bestilte noget, og dermed mener jeg til at føre en politik, der forbedrer deres realløn fremfor at forringe den. Den politik, man fører i dag – det er ikke nogen hemmelighed – er en politik, der forringer den arbejdende befolknings realløn. Jeg sagde også klart og tydeligt, at selvfølgelig skulle de, der uden skyld blev arbejdsløse, have en fornuftig understøttelse; der er ikke tale om at have nogen anden opfattelse af det.

Så er der blevet kredset meget om arbejdsgivernes udnyttelse. Man forvrænger faktisk billedet af hele den debat, og det gør hr. Kurt Hansen til en vis grad også, fordi han gerne vil forvrænge det. Der sker i praksis det, at man måtte afskedige folk inden 16. december og ikke kunne genantage dem før

16. januar, og det er en meget uheldig facon, for det betyder, at færre er i arbejde. Men det er jo sådan i realiteten, at hvis en virksomhed har folk, der ikke har ferie til gode, må de varetage deres økonomiske interesser og sige: vi har ikke råd til at give en mand en ekstra uges løn i julen for ingenting at lave.

For øvrigt er der andre ting i denne plus/minus-lov, der gør, at misbruget, som det bliver omtalt, ikke vil blive så slemt fremover, for hvis man ikke selv har optjent feriepengene, får man dem jo nu godtgjort helt uden de slemme arbejdsgiveres hjælp.

Vores arbejdsminister, som er meget veltalende, taler om politisk forlig. Ja, det er til en vis grad, som jeg sagde i min indledning, et politisk forlig med arbejdsministeren selv. Det første forlig har arbejdsministeren lavet med sig selv, og der er plusser, og der er minusser. De første minusser gør sig gældende med 200 unge mennesker ude på slotspladsen i øjeblikket. Det er egentlig synd, at de kun har haft 2 dage til at forberede det, så der er altså også andre felter, hvor arbejdsministeren burde komme lidt før med sine lovforslag.

Arbejdsministerens indlæg gik stort set ud på, at man bare skulle fastholde den understøttelse, man havde, og så tog man lidt i den anden ende. Må jeg slutte med at sige, da vi ikke er enige i alt her, at set med mine øjne manglede der nytænkning. Hvad gør man ved paradoksproblemet? Intet – det lever videre. Arbejdsministeren kunne have lært lidt af det, man gør i Sverige – der er måske ikke så meget at lære, men der var ét punkt, der var interessant – man kan også flytte arbejdskraft, men det var der ikke spor om. Man kunne også tænke sig, at der blev sparet på andre punkter. Hvad om man f. eks. turde nævne et begreb som et par karenstage? Da man statistisk ved, at der er størst svagelighed mandag og fredag, var det jo også en naturlig måde at spare på. Men den slags ting bliver naturligvis ikke taget op; man kører videre i en vanetænkning. Det er min første og største kritik af det hele.

Når der i bemærkningerne er nævnt, at andre forhold kan gøre sig gældende, kunne disse andre forhold – det vil jeg tro arbejdsministeren er enig med mig i – også gøre sig gældende med modsat fortegn. Jeg forstår det derhen, at hvis der imod arbejdsministe-